

Kurš ir patiesais Īpašnieks?

Kad Ījabs bija visu zaudējis, viņš uzlūkoja sievu un teica: „*Tas Kungs bija devis, Tas Kungšir ņēmis, Tā Kunga Vārds lai ir slavēts!*” (Īj.1:21).

Kā gan Ījabs spēja šādi reaģēt tādā situācijā? Tikai tāpēc, ka Ījabs saprata to, ka viņš ir tikai Dieva plāna dalībnieks un ka patiesībā viss – pat viņa bērni – pieder Dievam. Ījaba piemērs, ko sniedz Bībele, palīdz mums saprast galveno finansiālās labklājības principu, proti, priekšstatu par jēdzienu „pārvaldība”

Pārvaldnieks ir persona, kura apsaimnieko kāda cita īpašumus. Lai labāk izprastu šo jēdzienu, salīdzināsim dažus no vārdiem, kādos Dievs sauc Sevi un kādos Viņš sauc mūs: Šie vārdu pāri vai nu ieskicē atšķirību starp Dievu un mums, vai apraksta kādu aspektu Viņa attiecībās ar mums. Vārdi, kuru nozīme ir saistīta ar finansēm, proti, „Kungs” un „pārvaldnieks/kalps” atspoguļo mūsu atšķirīgos pienākumus. Ļaujiet man sniegt vēl vienu piemēru: kad jūs dodaties uz banku, lai atvērtu kontu, jūs tajā noguldāt naudu. Banka izsniedz jums čeku grāmatiņu, un jūs noslēdzat līgumu. Šis līgums bankai dod noteiktas tiesības pārvaldīt un rīkoties ar jūsu naudu līdz brīdim, kad jūs to izņemat. Pildot šādas pārvaldnieka funkcijas, banka ir tiesīga aizdot jūsu naudu citiem cilvēkiem un iekasēt no viņiem procentus. Arī no jums banka var ņemt maksu par saviem pakalpojumiem (vēstuli, zīmogu, konta izdruku).

Savukārt banka garantē, ka jūsu nauda – līdz pat pēdējam santīmam, tiks atdota, kad vien jums tas būs vajadzīgs. Ja jūs izrakstāt čeku un iedodat to Jāņa kungam un Jāņa kungs to iesniedz bankā, tad bankas pienākums ir šo naudu izmaksāt Jāņa kungam. Banka nedrīkst uzrakstīt vēstuli, kurā teikts: „Lūdzu turpmāk vairs neizrakstiet čekus. Mums ļoti patīk jūsu nauda, un tāpēc mēs to paturēsim!” Piemēram, atcerieties haosu sabiedrībā, demonstrācijas un lielo sacelšanos Ekvadorā vai Argentīnā, kad bankas nolēma aizturēt noguldītāju naudu. Cilvēki reaģēja ļoti asi, jo šāds lēmums bija negodīgs. Nauda nepiederēja banku vadībai, tā tikai bija banku vadītāju rīcībā īpašnieku, proti, noguldītāju uzticēšanās dēļ. Likums ir skaidrs: jūs esat savu noguldījumu īpašnieks un jūs tos varat izņemt, kad vien vēlaties.

Tas pats attiecas uz Dievu. Ik brīdī Viņš veic ieguldījumus saimnieciskajos resursos, uzticot tos mūsu pārvaldībai un sagaidot no mums peļņu. Mums ir tiesības šos ieguldījumus pārvaldīt, taupot, aizdodot uz procentiem vai ieguldot (dodot– veicam ieguldījumu mūžībā, vai arī tērējot, kad ieguldām laicīgās mantās). Tātad, vai ir saprātīgi domāt, ka Viņa noguldījumi pieder mums? Pat „blēdīgais un kūtrais kalps” neizvirzīja šādas pretenzijas (Mat.ev. 25:24-26). Tad Saimnieks viņu sauktu nevis par „blēdīgo un kūtro kalpu”, bet gan par „blēdīgo un slinko zagli”!

Dieva Vārds mums saka: „*Tam Kungam pieder zeme un viss, kas to piepilda, zemes virsa un viss, kas uz tās dzīvo.*” (Ps. 24:1). Dievs ir itin visā īpašnieks, un Viņš nekad nav Sevis radīto nodevis cilvēku īpašumā.

Jo ātrāk mēs sarausim emocionālās saites ar lietām, kas mums pieder, jo labāk. Traucējošas emocionālās saites ļoti apgrūtina efektīvu pārvaldību. Dažkārt cilvēki man saka: „Mums bija tik lieli parādi, ka mēs zaudējām māju.” Un es atbildu: „Vai zināt, kādēļ jūs to zaudējāt? ***Tādēļ, ka domājāt, ka tā pieder jums.***”

Pirmais solis ceļā uz mūsu finansiālu labklājību ir iekšēja atteikšanās no īpašumtiesībām uz mūsu īpašumiem, lai mēs sāktu pieņemt lēmumus ar objektīva pārvaldnieka prātu.

Kā labāk pārvaldīt izdevumus?

I. Pirms nozīmīgiem lēmumiem ir prātīgi meklēt padomu.

„*Paklausi padomam un iedziļinies audzināšanas pamācībā, lai tu pēc tam būtu gudrs.*” (Sal.pam. 19:20).

„*Neprašam šķiet viņa ceļš taisns viņa paša acīs, bet gudrība mīt tanī, kas uzklausa padomu.*” (Sal. Pam. 12:15).

1. Dieva Vārds. „*Jo Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs un asāks par katru abās pusēs griezīgu zobenu un spiežas dziļi iekšā (..) un ir domu un sirds prāta tiesnesis.*” (Ebr. 4:12).

2. Laulātais draugs/draudzene. „*Un Dievs Tas Kungs sacīja: „Nav labi cilvēkam būt vienam;*

Es tam darīšu palīgu, kas atbilstu viņam.”” (1.Moz. 2:18).

3. Vecāki. „Mans dēls, glabā sava tēva baušļus un nepamet savas mātes mācību!” (Sal. Pam. 6:20).

4. Dievbijīgi cilvēki. (Ps. 1:1-3)

5. Vairāki padomdevēji. „Kur padoma nav, tur nodomus neizved galā, bet, kur ir daudz padomdevēju, tur tie piepildās.” (Sal. pam.

15:22). „Kur nav krietnas vadības, tur tauta iet bojā, bet, kur daudz

saprātīgu padomdevēju, tur viss izdodas labi.” (Sal. pam. 11:14).

6. Izvairieties no zīlniekiem, pareģiem un garu izsaucējiem! „Negriezieties pie pareģiem,

netaujājiet zīlniekus; nemeklējiet tos, ka jūs ar tiem nesagānāties,- Es esmu Tas Kungs, jūsu Dievs!” (3.Moz. 19:31).

II. Bībeles patiesības par saprātīgiem tēriņiem

Daži Bībeles principi, kurus vajadzētu ievērot, izdodot naudu.

1. Mācieties būt apmierināti ar to, kas jums ir. „Es to nesaku trūkuma dēļ, jo es esmu mācījies būt pieticīgs ar to, kas man ir. Es protu būt zems, protu arī dzīvot pilnībā; nekas man nav svešs, protu būt paēdis un izsalcis, dzīvot pilnībā un ciest trūkumu. Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru.” (Fil.11-13).

2. Mācieties neiekārot. „Tev nebūs iekārot sava tuvāka namu. Tev nebūs iekārot sava tuvāka sievu, nedz viņa kalpu, nedz viņa kalponi, nedz viņa vērsi, nedz viņa ēzeli, nedz ko citu, kas tavam tuvākam pieder.” (2.Moz. 20:17).

3. Nesalīdziniet savus un citu tēriņus. Apzinieties reklāmas ietekmi. „Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana. Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā.” (Rom. 12:1-2).

4. Dzīvojiet vienkārši. „Turiet par lielu godu, klusi dzīvojot, darīt savu darbu un strādāt savām rokām, kā mēs jums to esam piekodinājuši, lai jūsu dzīve būtu nevainojama arī pret tiem, kas ir ārpusē, un jums ne pie viena nebūtu jāgriežas savās vajadzībās.” (1.Tes. 4:11-12).

5. Ja jums ir kādas īpašas ekonomiska rakstura vajadzības, nekautrējieties to darīt zināmu citiem kristiešiem. „Nevar prasīt, lai citu atvieglošana jūs novestu grūtībās; bet lai notiktu izlīdzināšana: jūsu pārpalikums tagad lai nāk par labu viņu trūkumam, un arī viņu pārpalikums lai nāktu jums par labu, lai tā notiktu izlīdzināšana, kā ir rakstīts: „Kam bija daudz, netapa bagāts; kam bija maz, netapa nabags.”” (2.Kor. 8:13-15).

6. Izstrādājiet un lietojiet IZDEVUMU PLĀNU. „Uzraugi savus sīklopus un rūpējies par saviem ganāmiem pulkiem” (Sal. Pam. 27:23).

oo

Kas ir kalpošana?

/Izvilums no Mārča Ziverta svētrunas/

5.Mozus 10:12: „Un tagad, Izraēl, ko Tas Kungs, tavš Dievs, no tevis prasa? Neko citu, kā vienīgi būties To Kungu, savu Dievu, staigāt visur Viņa ceļos, Viņu mīlēt un Tam Kungam, savam Dievam, kalpot ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli.”

Vārds „kalpošana” ir ieņēmis stabili vietu mūsu vārdu krājumā un kļuvis par vienu no garīgās dzīves pamattermiņiem. Tas izskan no mācītāju un draudzes vadības mutes, kas atkal un atkal aicina mūs kalpot. Šis vārds bieži izskan kristīgā sabiedrībā, kad jautājam vai saņemam jautājumu: „Vai tu kalpo draudzē?Kas ir tava kalpošana?”

Es savā ikdienā bieži vien ar vārdu „kalpošana” sastopos un par to domāju. Arī uzdošu šo jautājumu Dievam: „Kungs, kā tad īsti ir – vai tad, kad es esmu baznīcā, es kalpoju?” Jo ir bijuši brīži, kad es patiešām esmu nopulējies vaiga sviedros, ir bijis grūti, bet ir gandarījuma sajūta. Un tad man ir licies: „Dievs, jā, es laikam tagad patiešām kalpoju, jo tad, kad es sēdēju baznīcā, laikam tā īsti neskaitījās kalpošana.” Bet

vai tā ir? Kas īsti ir kalpošana? Mēs ļoti bieži lietojam vārdu savienojumus „kalpot ar visu savu sirdi un dvēseli”, varbūt pat īsti neapzinoties, ko tas nozīmē, vai arī saprotam ar to tikai mūsu darbošanos dažādos pienākumos draudzē.

Bet, no otras puses: kalpošana ir ļoti svarīga un nozīmīga lieta, tā daļa no tā, ko Dievs no mums prasa. Bībele, runājot par kalpošanu, norāda uz atbildību kalpošanu izpildīt. Tas ir liels uzdevums un nopietna atbildība. Kol.4:17: „Bet Arhipam es lieku sacīt: skaties, ka tu izpildītu kalpošanu, kuru saņēmi Tai Kungā.” Atkl. 2:19: Tiatiras draudzei Jēzus saka: „Es

zinu tavus darbus, tavu mīlestību, tavu ticību un tavu kalpošanu, un tavu pastāvību, un ka tavi pēdējie darbi ir lielāki nekā pirmie.”

Dievs zina mūsu draudzes kalpošanu un mūsu katra personīgo kalpošanu. Kristus no mums kādreiz prasīs ne tikai ticību, slavēšanu, dievbijīgus vārdus, bet Viņš atprasīs arī kalpošanu. Kalpošana nav kāda brīvprātīga blakus nodarbošanās, bet nopietns uzdevums, pēc kura izpildes, es tam ticu, tiks vērtēts tas, kādā kvalitātē mēs esam sekojuši Kristum. Tāpēc ir ļoti svarīgi saprast, ko īsti nozīmē kalpot Dievam.

1.KALPOŠANA BĪBELES IZPRATĒ

Bībelē vairāk nekā 300 reižu ir minēti trīs grieķu vārdi, kas izsaka jēdzienu „kalpošana”, un tie ir: *duleuō* – izsaka atkarību no kunga dažādās sociālajās sfērās, kā arī raksturo cilvēka atkarību no Dieva un kalpošanu Viņam (šī vārda sakne Jaunajā Derībā minēta ap 180 reižu);

latreuō – kalpošana Dievam reliģiski kultiskā nozīmē; attiecas uz dievkalpojumu (šī vārda sakne Jaunajā Derībā minēta ap 30 reižu);

diakoneuō – sākotnējā nozīme: apkalpot pie galda; vēlāk: rūpēties kādam palīdzēt (galvenokārt runājot par uzturu); beidzot: vispārēji kalpot (šī vārda sakne Jaunajā Derībā minēta ap 100 reižu).

Vecās Derības izpratnē kalpošana notiek divos virzienos:

- Dieva likumu, Viņa pavēļu ievērošana;
- sociālā kalpošana, žēlsirdība.

Kalpošana Dievam reliģiski kultiskajā nozīmē bija īpašu ļaužu – priesteru – uzdevums. Dieva noteiktā kārtība Viņa izredzētajai tautai bija Viņa likumu un pavēļu ievērošana un žēlsirdība pret līdzcilvēkiem. Dievs grib, ja mēs esam Viņa kalpi, lai mēs kalpojam abos šajos virzienos. Jo Dieva pavēles ietver arī: neaizmirst apkārtējos, ievērot viņus.

5.Moz.15:7 “Kad tavā starpā būs kāds nabags vīrs, viens no taviem tautas brāļiem, kādos tavos vērtos tavā zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad neapcietini savu sirdi un neaizslēdz savu roku sava nabaga brāļa priekšā.” Arī Jaunā Derība runā par to pašu: „Tīra un neapgānīta kalpošana Dieva Tēva priekšā ir šī: pieskatīt bāriņus un atraitnes viņu bēdās, sevi no pasaules pasargāt neapgānītu.” (Jēkaba 1:27)

Tātad kalpošana Bībeles izpratnē izpaužas kā:

- Dieva likumu ievērošana, citiem vārdiem,- cilvēka garīgā pieaugšana;
- darbošanās draudzē;
- diakonija vai rūpes par citiem.

Ja mēs godīgi atbildētu sev, vai nav tā, ka esam raduši domāt galvenokārt tikai par otro virzienu: kalpošanu draudzē? Nu, varbūt vēl par trešo: diakoniju. Es pats esmu tā domājis. Jo arī man kādreiz likās, ka es būšu Dievam pieņemams un nozīmīgs, kad es kalpošu draudzē, kad es darīšu kaut ko, kas ir iekļauts dievkalpojuma struktūrā. Bet varbūt tomēr daudzi no mums dievkalpojuma kārtībā neko nedarām, esam atnākuši, lai klausītos, atpūstos, atspirgtu. Vai tad tā nav kalpošana? Nereti domājam, ka pa īstam mēs kalpojam, veicot sociālo darbu, kalpojot diakonijas virzienā, kalpojot cilvēkiem viņu vajadzībās. Vai tā ir visa kalpošana, ko Dievs no mums sagaida?

Tomēr kalpošanas pirmais un svarīgākais uzdevums ir Dieva gribas ievērošana, cilvēka garīgā pieaugšana. Kalpošana ir cieši saistīta ar sevis nodošanu Dievam. Saprotiet, cik tas ir nozīmīgi! Dzīvot savu ikdienu tā, kā Dievs to vēlas. Ja tu šodien uzdod sev jautājumu, vai es kalpoju, ja es draudzē vēl neko nedaru, ja es neesmu draudzes priekšā redzams, es vēl nespēju iziet un pamanīt kādas lietas ārpus draudzes? Gribo iedrošināt tevi un pateikt: Ja tu savu sirdi esi nodevis Kristum, ja tu vēlies sakņoties Viņā un vēlies sevi no pasaules pasargāt neapgānītu, ja tu vēlies dzirdēt, ko Viņš saka, tu gribi būt paklausīgs Viņam, ar to Tu jau kalpo. Ja tev kāds prasa – jā, tu kalpo, jo tu gribi būt labs Viņa instruments.

2. KĀDA IR PAREIZA KALPOŠANA

Vai tad var būt arī nepareiza kalpošana? Jā, var! To mums Dievs atklāj caur Svētiem Rakstiem. Var daudz strādāt, tērēt savu laiku un enerģiju, un pūlēties sviedriem vaigā un slapju muguru, bet tomēr būt nederīgs kalpošanai. Un viss lielais darbs un pūles tad ir pavisam nevērtīgi, vējā izkaisīti spēki. Jesajas 1:11–15 Dievs caur pravieti Jesaju skarbi, bet patiesi runā uz savu tautu: „*Kam Man vajadzīgi jūsu daudzie kaujamie upuri?*” – *saka tas Kungs.* „*Man ir apnikuši jūsu aumu un baroto teļu dedzināmie upuri, Man netiek jēru un āžu asinis. Kad jūs nākat rādīties Manā priekšā, kas tad no jums prasa, lai jūs samīdāt Manus pagalmus? Nenesiet Man vairs veltīgo un liekulīgo ēdamo upuri, to kvēpināmā smarža ir negantība un iedveš Man riebumu. Es neieredzu un nevaru ciest jūsu jaunajos mēnešos un sabbatos noturamās svētku sapulces, jo tās ir gan krāšņas un svinīgas, bet tai pašā laikā bezdievības pilnas! Es ienīstu jūsu jaunuos mēnešus un jūsu gadskārtējos svētkus, tie Man ir par nastu, tie Man kļuvuši neciešami! Patiesībā Dievs pats taču tādu kārtību Izraēla tautai bija iedibinājis! Bet ļaudis bija sen jau novērsušies no Dieva, tomēr turpināja darīt kādus rituālus.*

Ir būtiski, ka mums ir cieša saikne ar Dievu, un ka mēs arvien vairāk atbrīvojamies no tā, ka paši esam savas dzīves noteicēji. Ja no manis laiku pa laikam netiek paņemtas prom manas iegribas, manas iedomas, mani grēki utt., tad kaut kas manī ir apstājies. Varbūt ir pazaudēta saikne ar Kristu, varbūt mana garīgā dzīve ir pārtraukusi virzīties uz priekšu. Ja mūsu kalpošana neiziet no Dievu mīlošas sirds, ja mūs vada cita motivācija, nevis Dievs, tad Dievam šodien par mums jāsaka tikpat bargi vārdi, kā

4. KUR IR TAVA KALPOŠANA?

Vai tu zini, kur ir tava kalpošanas vieta? Tas pirmais ir - sevis nodošana Dievam. Tā ir katra mūsu personīgā atbildība. Nenododot arvien vairāk sevi Dievam, mēs nemaz neesam dzīvi kristieši un nebūsim arī derīgi nekādai kalpošanai. Domāju, Dievs katru no mums grib redzēt arī kādā kalpošanā draudzē vai diakonijas darbā. *1.Pēt.4:10:* „*Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi.*”

Viņš teica Savai izredzētajai tautai Vecās Derības laikā. Nepareizai kalpošanai nav nekādas vērtības Dieva acīs. Gluži otrādi – tā var būt pat par postu! Jau Bībeles pirmajās lapaspusēs mēs lasām par tādu. Divi brāļi – Kains un Ābels – pienes Dievam savu upuri, tātad kalpo Viņam. Viena upuri Dievs pieņem, otra – nē. Mēs upurējam, bet Dievs nepieņem – arī tā var gadīties. Mēs kāpjam kalnā, bet Dievs nemaz neliek tajā kalnā kāpt! Viņš mums ir paredzējis pavisam citu kalnu.

Kalpošana dziļākā izpratnē, kā jau minēju, nav tikai diakonijas darbs vai tas, ko darām draudzē, bet **sevis nodošana Dievam absolūti kā tādu māla piku, lai viņš var mūs veidot un lietot pēc Sava Lielā plāna.** Iedomājieties situāciju, ja tu kādā brīdī esi aizgājis no Dieva, ja tu vairs nesakņojies Dievā, bet tomēr nevari pārstāt darīt kādus darbus kalpošanā, ko tu dari. Ja tev nav šī absolūtā saikne ar Kristu, tad tā vairs nav kalpošana. Bez saiknes ar Kristu jebkura cita kalpošana ir vienkārši labs darbs, ko var paveikt un bieži paveic arī neticīgi cilvēki. Piemēram, dažādas labdarības organizācijas dara vērtīgu darbu, bet tam nav nekāda sakara ar kalpošanu Dievam. Tas ir labas sirds darbs. Būt labam Dieva kalpam arī nenozīmē padarīt arvien vairāk. **Būt labam Dieva kalpam nozīmē kļūt arvien derīgākam Viņam, darīt to, ko Viņš no tevis tieši šobrīd sagaida. Tātad, ja gribam būt patiesi Kristus kalpi, tad vispirms ir jādomā par sevis arvien pilnīgāku nodošanu Dievam.** *Jesajas 1:16–17:* „*Mazgājieties, šķīstieties, pārtrauciet savus ļaunos darbus, ..mācieties labu darīt, meklējiet taisnību.*”

Jaunajā Derībā ir apsolīts, ka katrs (katrs!), kas nodod savu dzīvi Kristum un saņem grēku piedošanu, iegūst arī Svētā Gara dāvanu (*1.Kor.12:7-11, Vēstule Rom.12:6-8, Vēstule Efez.4:11 un citur*). Tad nu tu esi aicināts ar to kalpot! Ne tikai aicināts – tas ir tavs pienākums un tava atbildība. Vai tu zini, kas ir tava dāvana, ko Svētais Gars tev devis? Vai tu zini, kurā vietā Kristus tevi gribētu redzēt? Ja tas tā nav, tev ir vajadzīga palīdzība, tev ir vajadzīgi draugi, kas tev palīdzētu to atklāt. Ir vajadzīga draudze, lai

tevī to atklātu. Tas ir process, kurā atklāt savas Svētā Gara dāvanas. Uzticot tev kādu pienākumu, kādu darbu. Mans mācītājs tā manī atklāja saikni ar bērniem – viņš teica, pamēģini, varbūt būs, varbūt nebūs.

Lai tu būtu pārliecināts par to, ko Viņš vēlas caur tevi darīt, ir nepieciešams ar Viņu būt nepārtrauktā kontaktā, attiecībās, draudzībā. Tad tu zināsi, ko Dievs tev uzticējis darīt un kādas ir tavas Dieva dotās dāvanas. Draudze tev var palīdzēt tās atklāt! Sporta spēlē arī daži spēlē un citi sēž uz rezervistu soliņa, gaida savu kārtu, citi netiek uz laukuma. Sporta spēlē izmanto tikai noderīgākos. Nevar katrs, kas grib, pats drīkst izskriet uz laukuma un sākt spēlēt. Tādu tūlīt nodzīs nost, viņš nebūs derīgs spēlei. Varbūt arī mēs arī kādās jomās vēl neesam gatavi kalpot. No tā nav jākaunās. Varbūt Dievs vēl tev neliek neko darīt, bet vienkārši mācīties, lasīt, pieaugt Viņā? Varbūt Dievs tevi gatavo un audzina kādai kalpošanai? Pavadi kluso laiku ar Dievu, lūdz Viņu, lai Viņš tev parāda tavu kalpošanas vietu!

Nobeigumā vēl dažas lietas, kas būtu jāievēro, domājot par kalpošanu.

1. Kalpošana vispirms nozīmē: tu neesi kungs. Kungs ir cits. Kungs ir tas, kuram tu kalpo. Kungs nosaka tavu darbu, uzdevumu, plānu, virzienu, visu. Tu vari kalpot, ja tev ir Kungs. Tu esi tikai izpildītājs. Visu kontroles paketi tu atdod Dievam. Tas ir kalns, pirmais kalniņš, kurā jāuzkāpj: izpratne, ka tu neesi visuvarenais darbinieks, tu esi tikai izpildītājs, kalps, strādnieks, kas dara sava Kunga darbu. Ļoti bieži mēs Dieva darbu padarām par savu darbu, Viņam piešķirdami tikai svētītāja lomu. Dievs neliek tev sapņot par lietām, ko tu Viņa labā varētu izdarīt! Viņš caur tevi grib darīt lielas lietas.

2. Kas ir mūsu Kungs? Kam mēs īsti kalpojam? Varbūt citam dievam? Varbūt savai mantkārībai? Patmīlībai? Savtīgumam? Savām interesēm? Varbūt mēs apmānām sevi, domādami, ka ar to visu kalpojam Dievam? To mums atkal un atkal vajadzētu pārbaudīt un, Dievu lūdzot, koriģēt mūsu kalpošanas virzienus. *5.Moz.29:26–27: „Un tie gāja un*

kalpoja citiem dieviem un pielūdza tos dievus, ko viņi nepazina un ko Viņš tiem nebija piešķīris. .. Tāpēc tā Kunga dusmas iedegās pret šo zemi.” Ja būsīm kalpojuši citam kungam, tad sekas būs postošas. *Jesajas 60:12: „Jo visas tautas un valstis, kas tev negrib kalpot, ies bojā, un šīs tautas tiks pavisam iznīcinātas.”*

Turpretī kalpošana Dievam tiks svētīta. *5.Moz.11:13–15: „Ja jūs .. kalposit Viņam ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli, tad Viņš jūsu zemei dos lietu .. un taviem lopiņiem barību.”*

3. Mazie kalpošanas uzdevumi. Mēs vēlamies uzreiz darīt lielas lietas. Ja mēs nopietni gribam būt sava Kunga kalpi, tad mums būs jādara viss, ko Viņš mums liek. Un Viņa vīnkalnā ir dažādi uzdevumi: jānolasa akmeņi, jāzagatavo zeme, jāizravē nezāles, jāaprušina stādi utt. Nav tikai ražas ievākšana, bet ir ļoti daudz mazu, neredzamu, bet nepieciešamu darbiņu. Mums būs jābūt gataviem tos ar prieku un bez kurnēšanas izpildīt. Ja tu neesi patiesībā atdevis sirdi Kristum, tu negribēsi darīt mazās lietas – tīrīt dievnamu, stāvēt pie dievnama un smaidīt, iedrošināt citus. Bet varbūt tieši tevi Dievs izrauga kādiem maziem, bet svarīgiem kalpošanas darbiem? *1.Laiku 9:22: „Un viņi visi, kas bija tikuši izraudzīti, lai kalpotu par sliekšņu sargiem.” 1.Laiku 9:28: „Un dažiem no viņiem bija uzdots pārzināt kalpošanas piederumus, kurus viņi saskaitītu iznesa un atkal ienesa.”*

4. Ja gribam būt noderīgi un noderīgāki kalpošanai, tad vispirms ir **jādomā par seviš uzticēšanu Dievam, par pieaugšanu Dievā.** Citiem vārdiem: mums jākāpj kalpošanas kalnā, lai kļūtu arvien noderīgāki savam Kungam. Tas ir lēns un ilgs process, process visas dzīves garumā. Nekad mēs nevarēsim teikt, ka nu jau esam sasnieguši šī kalna virsotni, esam jau sasnieguši pilnību un noderīgāki kalpošanai vairs nevaram būt.

Dievs gaida, lai mēs, pilnīgi sevi ielikuši Viņa rokās, nesavtīgi Viņam kalpojam. Un tieši **tieksšanās uz Viņa pusi, nodošanās Viņam, Viņa likumu izpilde ir pati galvenā kalpošana, ko mūsu Kungs grib pie mums redzēt un kas ir visas pārējās kalpošanas pamatā.**

1. Lūdz Dievam, lai atklāj tavu dāvanu, ar ko kalpot draudzei par celšanu.

2. Lūdz Dievam un atklāj, kur Viņš tevi grib lietot un vadīt pēc Viņa gribas.

3. Nododies Dievam atkal un atkal. Atzīsties savos pārkāpumos un tu tiks atkal atspirdzināts.

oo

Ja tavā ceļā nav šķēršļu, visdrīzāk tas nav tavējais.

/J.Campbell/

Es zinu, ka mūsu galva ir atrunu fabrika. Pirms kādā laika internetā apkārt klejoja iedrošinošs stāsts: „Ja Tev šķiet, ka Dievs nevar Tevi lietot, atceries... Ābrahams bija pārāk vecs, Īzāks bija pārāk liels sapņotājs, Jēkabs bija melis, Lea bija neglīta, Jāzeps bija negodīgi izmantots, Mozum raustījās valoda, Gideons bija bailīgs, Samsonam bija gari mati, Rahāba bija netikle, Jeremija un Timotejs bija pārāk jauni, Dāvids bija pārkāpis laulību un noslepkavojis cilvēku, Elija cīnījās ar depresiju, Jona bēga no Dieva, Naomija bija atraitne, Ījabs bankrotēja, Jānis Kristītājs ēda siseņus, Pēteris aizliedza Kristu, Samariešu sieva bija vairākas reizes šķīrusies, Marta par visu raizējās, Čaķejs bija ļoti īsa auguma, mācekļi aizmiga, lūdzot Dievu, Pāvils bija pārāk reliģiozs, Timotejam bija kuņģa čūla un... Lācars bija MIRIS! Attaisnojumu nav.”

Atceries! Tu neesi vēsts; tu esi vēstnesis. Dievs vēlas Tevi lietot! /No mācītāja Rinalda Granta uzrunas konferencē “Dvēseles dziedināšanas dienas”/

oo

- Kora svētkus svinam 19.jūnijā!
- Vasaras Bībeles skola bērniem vecumā no 5-10 gadiem notiek no 21.-24.jūnijam.

Sveicam dzimšanas dienā!

- 1.06. – Verena Role
- 5.06. – Liene Lāce
- 7.06. – Antra Strjuka – 45 gadu jubileja
- 17.06. – Judīte Mangaude
- 20.06. – Inese Taučus
- 21.06. – Oksana Petrova
- 25.06. – Viesturs Leja

Ja tu atzīsti, ka Dievs ir visa Radītājs, tu Viņu apbrīnosi. Ja tu apzinies Viņa gudrību, tu mācīsies no Viņa. Ja tu atklāj Viņa spēku, tu paļausies uz Viņu. Bet tikai tad, kad Viņš tevi izglābj, tu pielūgsi Viņu.

/M.Lucado/

Bībeles lasīšanas plāns jūnijā

1. Jonas 2; Jņ. 20:10-31	16. Amosa 2:6-16; Ap. d. 10:24-48 & 11:1-18
2. Jonas 3; Jņ. 21:1-25	17. Amosa 3; Ap. d. 11:19-30 & 12:1-19
3. Jonas 4; Ap. d. 1:1-22	18. Amosa 4; Ap. d. 12:20-25 & 13:1-12
4. Hoz. 1:1-2:1; Ap. d. 1:23-26 & 2:1-21	19. Amosa 5; Ap. d. 13:13-41
5. Hoz. 2:2-23; Ap. d. 2:22-47	20. Amosa 6; Ap. d. 13:42-52 & 14:1-7
6. Hoz. 3; Ap. d. 3	21. Amosa 7-8; Ap. d. 14:8-28
7. Hoz. 4-5; Ap. d. 4:1-22	22. Amosa 9; Ap. d. 15:1-21
8. Hoz. 6-7; Ap. d. 4:23-37 & 5:1-11	23. Mihā 1-2; Ap. d. 15:22-41
9. Hoz. 8; Ap. d. 5:12-42	24. Mihā 3; Ap. d. 16:1-15
10. Hoz. 9; Ap. d. 6 & 7:1-19	25. Mihā 4; Ap. d. 16:16-40
11. Hoz. 10; Ap. d. 7:20-43	26. Mihā 5; Ap. d. 17:1-21
12. Hoz. 11:1-11; Ap. d. 7:44-60 & 8:1-3	27. Mihā 6; Ap. d. 17:22-34 & 18:1-8
13. Hoz. 11:12-13:16; Ap. d. 8:4-40	28. Mihā 7:1-13; Ap. d. 18:9-28 & 19:1-13
14. Hoz. 14; Ap. d. 9:1-31	29. Mihā 7:14-20; Ap. d. 19:14-41
15. Amosa 1:1-2:5; Ap. d. 9:32-43 & 10:1-23	30. Nah. 1; Ap. d. 20:1-38

oo

©Mazs zēns sava tēva pavadībā pirmo reizi bija atnācis uz baznīcu un piedalījās dievkalpojumā. Viss viņam bija jauns un nepazīstams. Kad bija pienācis laiks ziedojumiem un līdz viņiem bija nonācis ziedojumu trauks, puika, visiem dzirdot, sacīja savam tēvam: “Tēt, par mani gan nemaksā. Man vēl nav piecu gadu.”

Paldies palīgiem avīzītes tapšanā! zentasvara50@inbox.lv